

IN PACE IN DIPSUM

DORMIAM ET REQUIESCAM

ORIENTUR JUSTITIA

ET ABUNDANTIA PACIS

PASSER INVENIT SIBI DOMUM

ET TUETUR NIDUM ALTARIA

XXV. ÉVF. 1925. SEPT.

ÖRÖKIMÁDÁS

HAVI FOLYÓIRAT

A LEGMÉLT. OLTÁRISZENTSÉG IMÁDÁSA S
SZEGÉNY TEMPLOMOK FELSZERELÉSÉNEK
ELŐSEGÍTÉSÉRE HIVATALOS KÖZLÖNYVÜL

KIADJA

A BUDAPESTI ORSZ. KÖZPONTI
OLTÁREGYESÜLET

Szerkesztőség-kiadóhivatal Bpest, Üllői-út 77.

Előfizetési ára egy évre 30.000 K.
Jelen példány 3000 K.

Megjelenik minden hó elején.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t.

VIRGO IPSUM, QUEM GENU

IT DEUM ADORAVIT.

SACRIFICIUM DEO

SPRITUS CONTRIBULATUS

PLORABUNT SACERDOTES

PARCE POPLULO TUO.

QUI FRUMENTUM ECCE AGNUS DEI

RECTORUM CONSERVASTI. CUJUS NON SUM DIGNUS.

TARTALOM: *Dr. Mátraí Gyula:* »Jöjjetek Hozzám...» — *Eöri János:* Az Isten fiának zászlóbontása (Vexilla Regis.) — *Benz-Csúky Ilona:* Vendéglátás. — *Központi:* Minden Oltáregyesület elnöknőjéhez. — *Eöri János:* Világok Istene. — *Dr. Neszmélyi Gyula:* Magyar zászlót Lisieuxbe! — *Adors Ignác:* Az átváltoztatás. — *Oltáregyleti élet.*

Mindenkinek!! Nagy örömmel tudatjuk, hogy az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyve megjelent 18×10 cm alakban, 62 lap terjedelemben.

A vezérkönyv címlapja.

Címlapján régi klasszikus rajzolónk, Páyer Alice rajztanárnő gyönyörű rajzával, igen kedves formában. Minden szövetség igazgatójának megküldöttük tiszteletpéldányként. Ezután is szívesen küldjük ingyen bármelyik Főtisztelendő Úrnak, vagy hitoktató-nőnek, tanító, vagy tanítónőnek, aki az eucharisztikus szövetséget tanítványai között megalkotni szeretné. Levelezőlapon a kiadóhivataltól (Bpest, IX. ker., Üllői-út 77.) kell csak kérni. Kérés nélkül megküldjük az összes Oltáregyesületeknek is, mert őket is a legközelebről érdeklí az Eucharisztikus Gyermekszövetség.

E kis könyvben röviden megvan minden, amit a szövetségről tudhatunk. Az Eucharisztikus Gyermekszövetség mibenléte, története, célja, szervezete, megalakításának módja, élete, újságja, eucharisztikus példaképek s végül az indulónkról van szó a vezérkönyvben.

„Jöjjetek Hozzám...”

KRISZTUS URUNK örökidőknek szóló szavai ezek. Aki mindeneket magához akart vonzani az evangéliumba is beleíratta a Szentlélek által ihletett írókkal ezt az Őt annyira jellemző meghívást: *„Jöjjetek Hozzám...”* Krisztus közel engedi magához az embereket, belenéz a lelkükbe s tekintete világosságot visz beléjük: az Ő szeme tükrében öntudatra eszmél a lélek és a Mester erényeiért, az Ő életéért, az Ő követéseért lelkesedik.

Többféle módja van a Krisztussal való találkozásnak. A legszebb: a leginkább az Ő Szíve szerinti a szentáldozás. Erre is szokták leginkább citálni a főnti ígéket. Mi azonban most arra akarunk rámutatni, hogy a Krisztushoz közeledés mennyire nem egy óra műve, mennyivel bővebb programot ad ennél a krisztusi meghívás. A Feléje közeledésnek általánosnak kell lennie, egész életünkre ki kell terjeszkednie. Lelkületünknek az Ő lelkületéhez kell hasonlítania. Szemünknek az Ő szemével kell néznie. Szívünknek az Ő Szívével kell éreznie. Ajkunkon az Ő beszédmodora legyen az Ő szelidségének és résztvevő érzelmeinek méltó követeésével a krisztusi jel.

Azért kell megszentelnünk a lelkünket állandó *Krisztusra-figyeléssel*. Nemcsak akkor, ha Hozzá egész közel vagyunk, vele fizikailag szemtől-szembe állunk a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt, hanem lelki életünk minden megnyilvánulásában. Különösen szeretnők kiemelni a lelkiismeretvizsgálatot. Nem hiába írta elő Szent Ignác az ő fiainak a gyakori (sőt napjában is többszöri) lelkiismeretvizsgálatot; ennek óriási fontossága van. Azért legalább este mérjük magunkat egészen pontosan Krisztushoz. Függeszük reá tekintetünket és az Ő tökéletességeiben nézzük meg gyarlóságainkat. Ez az összehasonlítás sohasem lesz lesújtó hatású, mert Krisztus tökéletességei kimondhatlan vonzóerővel bírnak. Bennük óriási eredményeket ígérő energiák kínálóznak fölhasználásra. Isteni voltuk s irántunk való abszolút jóakaratum ellenállhatlanul indít a bekapcsolódásra, az ő természetüknek megfelelő cselekvésre. Életünk

Az Isten fiának zászlóbontása.

(*Vexilla Regis prodeunt.*)

Felfünt Királyunk zászlaja,
Ragyog a titkos szentkereszt:
Az Élet hal meg rajta majd
S halálával életet szerez.

Kegyetlen dárdaél sebzé
S ütő álfal szent oldalát;
S lemosni vétkeink szennyét,
Belőle vér s víz folydogál.

Befeljesült híven, amit
Dávid a népeknek tanít;
«Fa lesz az Isten trónusa,
Azon hódít világokat».

Tündöklő szép, díszes e fa!
Királyunk vére-bibora
Festi méltóra főzrököket,
Hogy fartsa szentséges testét.

Aldott fa! Karjain függött,
Világnak ki hozott üdvöt;
És mint festének mérlege
Pokolt őrít ítélete.

Minden reményünk, ó Kereszt!
Annak, ki most féged keres,
Ha jó: növelj kegyelmeit;
Ha vétkes: vedd el bűneit.

Ford.: *Höri János.*

Vendéglátás

NAPSUGARAS gyermekkorom kimagasló emlékei közé tartozik, mikor ősi fészkünkbe egyszer vendégül vártuk a királyi család néhány tagját. Hetekig tartó, nagy készülődés előzte meg a nagy eseményt. Édesatyám kifestette, újból beeresztette a vendégszobákat. Jó anyám rendbe hozatta tágas, öreg kertünk minden legelrejtettebb zugát. Mi gyermekek szép, új ruhákat kaptunk; és nekem — a legkisebbnek — külön ez alkalomra szerzett, hosszú üdvözlő költeményt kellett betanulnom. A nevezetes nap hajnalán pedig megindult a fehérre meszelt ósdi konyha széles boltívei alatt a titokzatos parádés ételek, sütemények készítése.

Felszalagozott, hímzett, fehér díszemben, dobogó szívvel álltam aztán szüleim és testvéreim között, az ódon mészkőfeljáró, legalsó lépcsőfokán; kis kezemben remegett a hatalmas rózsacsokor s e pillanatban öröm helyett bizony csak nagy félelemtől szorongott lelkem. És megérkeztek végre a várvavárt magas vendégek; felharsant ajkunkról a csengő éljenkiáltás; hiba nélkül elmondtam a hosszú verset; gyönyörűen, szabályos pukerlival átadtam csokromat, mit a fenséges asszony barátságos cirógatással hálált meg — és elküldtek a gyermekszobába, játékaimat folytatni. Mikor odaértem, parádéba bujtatott babáim között egy-

szerre fájó csalódás érzete fogott el: «*Ez volt az egész?*» és keserves sírásra fakadtam...

— Mikor hosszú évek múltán először vártam én vendégül egy nagyon nagy urat, hasonló nagy készülődéssel néztem a nevezetes esemény elé. Szorgos helyszíni szemle után, alapos tisztogatás, kikészítés, díszítés folyt a neki szánt lakásban. Felvettem legszebb ruhámat, csokorba kötöttem kertem legillatosabb virágait és szívemet a szeretettől hevített vágy mellett bizony szorongó félelem is dobogtatta hangosan, midőn elérkezett a várvavárt pillanat, hogy őt magamnál üdvözölhessem.

... És eljött. De jötte nem okozott csalódást. Reám nézett és leolvadt szívemről a félelem jege — keze érintésétől lángra gyúlt lelkem — és mikor jóságosan hozzám hajolva, kegyes szívéhez ölelt, soha nem érzett boldogság bíborfényű forrósága öntötte el egész lényemet...

Mikor aztán magamra maradtam, patakokban folytak lelkemnek édes hálakönyvei...

— Azóta sokszor, számtalanszor boldogított kegyes látogatásával. A készülődés részemről mindig rövidebb, a félelem mindig kisebb, szeretetem és vágyam mindig nagyobb lett. De mindig egyforma jósággal, kegyességgel hajolt le Ő hozzám és mindig bővebben árasztott el áldott szívének drága ajándékaival...

— És most úgy érzem: *állandó* vendégem lettél, én drága, jó Uram! El sem távozol már szívem szerény, de csak Neked berendezett hajlékából... Nem félek többé Tőled — hiszen jóságod nagyobb minden gyarlóságomnál és szereteted megóv mindentől, ami Téged bántathatna. Örömben Hozzád fordul hálám; bánatom Nálad lel vigaszt; kétségem Tőled nyer tanácsot. Ó *mivé* lennék, ha megúnnád e szerény kis lakot? ha elhagynál és ismét csak a nagyritkán látogatóba jövő Nagyúrrá lennél?...

Ó, mondd: *mit* tegyek, hogy Te is igazán jól érezd magad nálam? és soha, soha többé el ne hagyj?...

„... Gyermekem, szeress!...”

Benz-Csáky Ilona.

Minden Oltáregyesület Elnöknőjéhez!

Üdvözlünk Benneteket az új munkaév kezdetén és szeretettel és mélységes vággyal Veletek mondjuk a *Veni Sancte*-t, kérvén a Szentlélek Úr Istent, hogy adja áldását minden munkátokra, de különösen arra, amelyet az Oltáregyesület keretében, a legméltóságosabb Oltári-szentségben jelenlevő Úr Jézusért végeztek.

Ezután pedig kérdést intézünk Hozzátok. Kérdést, melyet engedjeteleket lehatolni a szívetek legmélyére s amelyre a választ (körültekintő gondolkodás után) adjátok meg Magatoknak és — mások tanulságára — lapunk számára is.

Kérdésünk ez:

Mit kell tennem ebben az évben, hogy községünkben virágzó és életerős legyen az Oltáregyesület?

Mert azzal, ugy-e tisztában vagytok, testvérek, hogy az életben megállás nincsen, csak haladás vagy elmaradás. És ha községtekben tavaly oly élénk volt az oltáregyesületi élet, hogy mintaszerűnek mondhattuk: ezidén nem nyugodhattok meg ebben, mert különben lanyhulás áll be. (És ki az közülünk, aki azt mondhatja, hogy ő eleget tett?)

Kérünk benneteket, hogy szeptember havában találjatok egy félórát arra, hogy az Oltáriszentség előtt megkérdézzétek magatoktól:

Hogyan áll nálunk tulajdonképpen az Oltáregyesület? Mennyi a tagok száma? Hogyan viszonylik ez a szám községünk összes katolikusainak számához? Miért vagyunk ilyen kevesen az Oltáregyesületben? Ó, ne elégedjeteleket meg azzal, hogy «az emberek közönyösek», hiszen a ti feladatotok éppen az volna, hogy felrázzátok őket közönyükből! Gondolkozzatok azon, hogy

mit tettem én (mint az Oltáregyesület elnöknője), hogy legyőzzem az emberek közönyét? És mit akarok tenni ez évben?

Hány terjesztőnője van a mi Oltáregyesületünknek? Hogyan teljesítik ezek kötelességüket? Mit tehetnék én, hogy jobban teljesítsék?

Hogyan áll egyesületünk anyagilag? Mit tehetnék, hogy jobban álljunk?

Milyen a mi Oltáregyesületünk külső tekintélye? Látom-e közöttük községünk életerős, intelligens, tevékeny tagjait, vagy mindössze egy pár jámbor öreg nénikét? Miért van ez így? Mit tehetnék, hogy ne így legyen?

Milyen a mi Oltáregyesületünk belső élete? Él-e a tagjaink lelkében az áldozatos szeretet? Ha megkérdézné az Úr Jézus az egyes tagokat: «Szeretsz-e engem jobban, mint mások?», mit válaszolnának? Testvérek-e Oltáregyesületünk tagjai? Miért nem? Mit kell tennem?

***

Csendben leborulva az Oltáriszentség elé, végezd el, kedves Elnöknő — kérdésről kérdésre — ezt az elmélkedést.

A Szentlélek Isten, az Igazság-Lelke nyissa meg szemeidet. Szeretettel köszönt

«Központi.»

VILÁGOK ISTENE.

(Caeli Deus)

Ó, ég szentséges Istene,
Minden világtájak felé
Te Irsz füzekkel fényeket
S ezernyi szép csillagjelet.

A nappal és az éjszaka
Ezáltal elválasztva van
S jelezni hónapkezedetef.
Megadtad a hires jelet.

Az izzó napkorong kigyúl
Negyednap egy szavadra fenn;
S körülfe körbe futtatod
A holdat s bolygó csillagot.

Szüntesd szívünknek éjjelit,
Töröld le lelkünk szennyeit,
Oldd meg bűnünk bilincseit,
Vedd el vétkünknek terheit.

Ford.: *Höri János.*

Magyar zászlót Lisieuxbe...

DAR két esztendővel ezelőtt fölvetette az eszmét dr. Mészáros János prelátus úr az oltáregyletek országos főigazgatója. A «Kis Teréz»-t akkor iktatták a «Boldogok» sorába s kezébe került az az album, amely a világ minden részéből Lisieuxbe küldött zászlók művészi fotográfiáját tartalmazza. Az Egyesült-Államok, Japán, Kína, sőt afrikai missiók is szerepelnek az európai államok mellett. Hogy maradhatnánk el akkor mi, a «Regnum Marianum» katolikus népe. Hiszen Szent Terézia nekünk is kedves «Kis Terézünk» immár. Ismeri Őt úgyszólván az egész ország. S ahol még nem ismernék, ezen mozgalom is előmozdítaná az ő szellemének terjesztését. Leányifjúságunk elé az ő személyében az Isten akarata szerinti élet megélésének könnyű és elragadóan vonzó példáját nyújtjuk. Ismerünk szerzetesnőket, akik a hivatást a kis Teréz példája nyomán kapták. Ismerünk lelkeket, akik a «szent gyermekdedség» útján szedik a lelkiörömök édes illatú virágait. A csonka hazának van még sok csonkalelkű gyermeke, akiket szárnyra kelthetne a Kis Teréz szellemáramlata. Igen, a zászlókészítés mozgalma nemcsak fitogtatás, holmi divatos vallásos megnyilvánulás, hanem a Kis Teréz szellemének zászlóbontása lehetne.

Leányifjúságunkkal a zárdákban, kongregációkban és egyéb vallásos egyesületekben «Kis Teréz»-ünnepségeket rendezhetnénk; a szent életének ismertetésével, felolvasás, élőképek, verseinek ügyes előadásával nemcsak élvezetet, hanem nagy lelkihasznot is érhetnénk el. Az ünnepélyek jóvedelmét megküldenők a Központi Oltáregylet Irodájának (Budapest, IX., Üllői-út 77.), amely azután gondoskodnék arról, hogy nemzeti mivoltunk, történelmünk, lelkületünk s a kedves Szent iránti érzelmeink hű kifejezője legyen az a zászló, amelyet Lisieuxbe viszünk.

Készakarva mondjuk, hogy viszünk, mert az a tervünk, hogy szép nemzeti zarándoklással vinnök el a zászlót a kedves «kis virág» termőkertjébe, a lisieuxi Carmelbe.

Terézke kedves tisztelőit szeretettel kérjük, kezdjék meg az agitá-

ciót ezen eszme érdekében. Ismerőseik, helységeikben levő zárdák, intézetek vezetőivel lépjenek érintkezésbe és ez egyszer mutassák meg azt, amit lelkükben a Kis Teréz művelt. Ajánlják fel szolgálataikat és lelke-sítsék a fiatalságot, barátaikat, ismerőseiket ezen eszme megvalósítására.

Olyan zászlót akarunk készíteni, amelyen meglátszik, hogy *magya-rok és szeretettel adták*. Ehhez 25—30 millióra van szükségünk. Soknak

látszik, de mi ez annak a nagy szeretetnek, amelynek Kis Terézke nálunk örvend! Bizva hisszük, hogy nem fõg beletelni két esztendő s a magyar zarándokok gyõnyörû zászlóval fognak bevonulni a rózsaszed Szent otthonába, hogy örök emlékül hagyják ott mint szeretetük jelvényét és figyelmeztessék vele a kedves Kis Terézt, hogy rózsaszedjével azt a szomorú csonka országot is keresse fel, amelynek eddig inkább csak tövis jutott.

Dr. Neszmélyi.

Az átváltoztatás

APAPSZENTELÉS megindító szertartásai között van egy kiemelkedő ténykedés, amidõn a püspök átnyújtja a felszentelendõnek a kelyhet, a patenát és az ostyát és így szól: *Accipe potestatem offerre sacrificium Deo, missasque celebrare tam pro vivis, quam pro defunctis: In nomine Domini.* (Fogadd azt a hatalmat, amelynélfogva áldozatot mutatsz be az Istennek és a szent misét bemutatod az élõkért és a holtakért: az Úr nevében.)

Pappá lett a jelölt, semmi kétség tovább, a tanító egyház egy taggal gyarapodott. A püspökkel együtt mondja a szent misét, együtt ajánlja fel a kenyeret és a bort, együtt zengi vele az elõéneket, majd együtt végzi vele a legszentebb ténykedést, a szent mise fõrésztét, az átváltozást. A pap Krisztus képviselõje: az õ ajka által a Mester megszólal és általa folytatja mûködését az átlényegülés csodájában.

Az átlényegülés a szent mise legfõbb része; úgy körül van ágyazva e rövid ideig tartó szertartás a különbözõ imákkal, hogy az az elmélyedõ gondolata: igazán féltve õrzi az Egyház. Meghajol a pap az oltárnál, elmondja Krisztus szavait a kenyér és bor felett, amelyre a Szentlélek segítségét hívta a *Veni Sanctificator* imával. Meghajlta magát bûnös volta tudatában, remegve mondja ki a szavakat, amelyekre az ég megnyílik s leszáll az Isten Fia. Elõször élõ testét adja a pap kezébe, hogy ne csak Mária tudja imádni, hanem az az ember is, aki földi élete után 1900 év múlva él. Igazán pazarul osztja kincseit, mindenütt ugyanazt juttatja, mindenkor ugyanazt teszi, hogy az ember ne mondhassa: 2000 évvel elõbb inkább szerette Isten a világot, mint most. Mindenkor ugyanaz akar lenni, szeretõ Atya, aki nem a fajnak vagy nemzetiségnek ad jogokat, hanem a lelkeknek juttat boldogságot. Tiszteletreméltó volt az ostya elõbb is, mert Istennek felajánlotta a misézõ, de a *«hoc est enim corpus meum»*¹ szavak után, egy kijelentés után, amely csak õt rövid

¹ «Ez az én testem.»

szó**ból** áll, már imádásra méltó. A piciny pap mondja ezt s az Isten Fia száll alá, hogy a mienk legyen. Remeg a hangja, amidőn ezt kimondja, tudja azt, hogy ez a hit csodája és igazán hosszú ideig időzne itt, ha Egyháza nem siettetné. Térdet hajt, lélekkel és érzéssel, mert itt nem keleti főúr előtt teszi tiszteletét, hanem a Magasságbeli előtt mutatja ki háláját, majd felemelkedve, öntetlenül felmutatja az Úr szent Testét magában rejtő fehér szent ostyát s ezzel célja, hogy mások is lássák a világ legnagyobb kincsét, mások is érezzék az Isten közelségét. Majd egy szót sem szólva, leteszi a nagy értéket az oltárra s az angyalokra bízva, hogy a jelenlevőket figyelmeztessék arra a kötelezettségre, amelynek értelmében itt hódolni kell és vele együtt térdet hajtani.

Jelen van az emberek megváltó Jézusa, az angyalok itt vannak, a Szűzanya, a szentek mind-mind az egyszerű oltárnál szolgálják Jézusukat. Itt van Krisztus, de ő vérét is ontotta a lelkekért, életét adja juhaiért, csak itt ne mutatná azt meg? Csak a Róma alapítása utáni 781-ik év március 18-ának¹ adta volna meg e kiváltságot. Igaz, hogy megváltotta e napon a világot, de nem gyűjtötték-e össze e kiontott vért az angyalok, hogy az embereké maradjon. Szövetséget is jött kötni Krisztus a földre s ennek nem a legszebb jele a szövetség kelyhe. Csak borszövetséget kössön az Isten Fia, amidőn még a pogányok is vérszövetséget kötnek. Neki is vérszerződés kellett, nem emlék, hanem az emlék tárgya is, ő egészen itt hagyta magát az embereknek, étele, itala akart lenni szeretteinek, hogy mindenét odaadja nekik és mindenük legyen mindig. Nem irigyelheti azon kor emberét a buzgó, aki Jézussal beszélt, csak hite legyen erős és a konszekrációban ne hétköznapit nézzen, hanem ünnepet.

X. Pius Szentatya ezzel a hittel volt eltelve, amidőn búcsút engedélyezett azoknak, akik Úrfelmutatáskor reátekintenek a felmutatott szent ostyára és kehelyre, ajkukkal hirdetve az «én Uram, én Istenem» jelenlétét. Erős a misézóban is ez érzélem, mert a Pater nostert mondva atyjának vallja a rejtőző istenséget.

A konszekráció a szent mise lényege. Vasárnapi misekötelezettségét csak az teljesíti, aki a szent mise kezdetétől annak végéig jelen van, mégis részesül az az áldozat összes kegyelmében, aki csak az Úrfelmutatáson van a templomban. Sír az ember lelke, amidőn egyesek közvetlen Úrfelmutatás előtt távoznak arról a helyről, amely a kegyelemosztó Jézust látja. Mintha távozásukkal azt mondanák: Nincs szükségem kegyelemre. S ha valaki már szent misét hallgatott és egy másik következik, azt is felajánlhatja kedves halottaiért, saját magáért vagy valamilyen szent célra. A szent áldozás utáni hálaadás miatt nem tarthatna őt perccel tovább,

¹ Bougaud Ker. és Korunk című munkájából van ez adat. (Pécs, 1912).

amidőn így egy újabb Úrfelmutatáson lehetünk jelen. S ha templom előtt menve, a csengő szava hangzik az utcára, egyesüljünk azzal a Jézussal, aki most száll újra a földre, hogy kegyelmeit ossza, ha lehet menjünk be a szent helyre és az újabb megtestesülésnél legyünk jelen.

Égi adomány ez a konsekráció, Krisztus egyszerűbb, de fenségesebb módon nem élhet közöttünk, józan ember ezt nagyon megbecsüli és legnagyobb kincsének vallja,

Adors Ignác.

Új Oltáregyesület. Mint lapunk legutóbbi számában megemlékeztünk róla, Lorainban (Amerika, Ohio) megalakult az Oltáregyesület. Lelkes magyar asszonyok hitük lobogó fáklyáját állították oda a loraini magyar templom szentségháza elé, hogy a közöttünk lakó édes Jézusnak ott se hiányozzék a testőrgárda, amely az imádás mellett az Ő szellemének terjesztésével és a szegény templomok felszerelésére gyűjtött adományokkal is tanúságot tegyen a szentségi Jézus iránti igaz szeretetről. Az ünnepélyes megalakulás a következőképen történt:

Május 9-én az összesek elvégezték szent gyónásukat. 10-én, vásár-

nap boldog izgalom ömlött el a jelölteken. Nemcsak ők várták szent nyugtalansággal az ünnepélyes fölvetelt, hanem családjaik is érezték az ünnepélyes aktus jelentőségét. Ünnepi díszbe öltöztette az oltárt a *szereket*. Sokkal több gyertya, gazdag virágdísz, a tabernakulumon fehér liliomkoszorú jelezte az amúgy is kedves oltáron a szentségi Jézus nagy napját. A törzs templombjáró asszonyok helye üres volt. Amikor azonban megkondult a beharangszó, szépen kettes sorokban vonultak be ők a templomba. Tiszta szívről a szeretet volt az ünnepi virág, amit Jézusuknak hoztak. Két kurátor elhelyezte őket az első padokban. A

pad szélén mindig egy-egy régi oltáregyleti tag foglalt helyet, aki már az «Ó»-házában is tagja volt az Úr Jézus eme kedves egyesületének. Father Köller plébános úr gyönyörű beszédben fejtette ki az új egyesület hivatását. Azután az új tagok egy-egy régi tagtól vezetve, a rácshoz járultak, ahol a fogadalom letétele után a szeretve tisztelt jó lelkipásztor megáldotta és minden tagnak feladta a megszentelt érmet. Újra szívhez szóló szavakkal buzdította a felavattokat és a beszédje végén azon óhajának adott kifejezést, hogy a férfiakat pedig a «szent név» egyesületbe szeretné tömöríteni.

A szentbeszédnek mindjárt édes gyümölcse volt azon nyolc asszony elhatározása, akik megígérték, hogy naponta és azon tizenkettőé, akik elhatározták, hogy hetenkint fognak a szentáldozáshoz járulni.

A fölvettek névsora a következő:
Becsa Péterné, Borbás Istvánné, Bumbak Istvánné, Csubák Ilona, Csubák Jánosné, Danyi Jánosné, Duda Jánosné, Göncz Ignácné, Gyinóti Józsefné, Halász Istvánné, Halász Józsefné, özv. Horváth Józsefné, Horváth Tamásné, özv. Ignátkó Józsefné, Karnay Istvánné, Kis Istvánné, Koleszár Péterné, Korcsmáros Andrásné, özv. Kovács Györgyné, ifj. Kovács Györgyné, Kovács Józsefné, Kula Mátyásné, Kun Sándorné, özv. Látvány Istvánné, Magyar János, Magyar Jánosné, Márton Pálné, Molnár Ádámné, Nagy Mariska, Nagy Pálné, Nagy Veronka,

özv. Ondi Jánosné, Repkó Jánosné, özv. Német Istvánné, Hajlán Jánosné, Szabó Jánosné, Szabó Józsefné, Tircz Jánosné, özv. Tóth Lajosné, özv. Palágyi Jánosné, Gáspár Istvánné, Brinza Jánosné, Kun Istvánné, Giska Józsefné, Menté Antalné, Farkas Jánosné, Kovács Ilonka, Farkas Mariska, Nagy Terike, Vörös Jánosné, Kún Józsefné, Bezerédy Jánosné. Az «Örökimádás» folyóiratot egyelőre 30 példányban rendelték meg.

Amilyen örömmel adunk hírt az új amerikai magyar Oltáregyesület megalakulásáról époly igaz szeretettel kívánjuk a jó lelkipásztornak s minden egyes hívének, hogy az új egyesület sok áldást és boldogságot teremjen számukra.

A vatikáni missziós kiállításról is ígértünk egy kis tudósítást az Örökimádás legutolsó számában. Bámulatos hatást vált ki lelkünkben, amikor benne járunk. Érezzük, hogy a hit hősei azok, akik a képekről reánk tekintenek. Különösen a viruló egészségben a belpoklosok közé induló Damiani Péter arcáról sugárzik a hősiesség. A másik képen már beteg a belpoklosságtól összeroncsoltan látható ott már inkább a hivatását betöltött, kialudni készülő mécses benyomását kelti. A két kép egymás mellett az áldozat igazi szemléltetője.

Az egyes hatalmas pavillonok termekre osztva, elének tárják a missziók egész életét. Az első pavillonban óriási domborművű térkép és különféle mappák, a missziós terü-

letekről. A következőkben a missziók történetére vonatkozó könyvek, képek, szobrok és emlékek. Majd a többi termék a missziók népének vad szellemét, a vértanuk szenvedéseit, a misszionáriusok óriási küzdelmeit mutatják be. Megismerkedünk a misszióbeli népek kultúrájával, házaik, életmódjuk, szokásaikkal, nemzetiségek szerint külön pavillonokban való elrendezésben. Látjuk az anyagiak hiányában primitív eszközökkel küzdő misszionáriusok munkáját s ott látjuk a nagyon kívánatos modern missziós eszközöket, kezdve a legpraktikusabb kórházi felszerelés és misszionárius sátorról, egészen a gyönyörű vonatkápolnájáig, amely azonban sajnos, eddig csak a dollárok hazájában lehetett a missziók hatalmas segédeszköze. Örömmel láttuk, hogy a történelmi folyosón a «Maria Reparatrix» szerzet is képviselve van. Ott van az alapítónőnek képe, körülötte a szerzet két missziós telepéről és annak életéről való felvételek. Amikor a missziós kiállítást bejártuk, az a szent meggyőződés alakult ki bennünk, hogy a missziók ügyével ezután sokkal többet kell foglalkoznunk és különösen praktikusán azon kell lennünk, hogy ha már misszionáriusokat nem adunk elég számban a hitterjesztés nagy művéhez, legalább alamizsnánkkal támogassuk hathatóssabban ezután. Mennyi maradandó kincset gyűjthetünk magunknak, ha a haszontalan kiadásoktól tartózkodunk s ez összeget a missziókra adjuk.

Szeptember 30. Ezen a napon az idén először ünneplik meg Lisieuxban a kisdéd Jézusról nevezett *Szent Terézia* ünnepét. Úgy halljuk, hogy az ünnepet óriási készülődés előzi meg. Méreteiben is impozánssá akarják tenni. Eddig 30 püspök jelentette be érkezését. Mennyire helyénvaló tehát az eszme, melyről az Örökimádás egyik fentebbi cikke szól. Mi magyarok nem leszünk képviselve az idén, de talán a második vagy harmadik ünnepére tekintélyes magyar zarándokcsapat fog a lisieuxi szentélyben megjelenni. Mi azért ezen napon ünnepljük csak meg lelkiileg a lelkiélet kedves új mesterének, a korszakalkotó Kis Teréznek napját. Legyünk kicsiny gyermekei mi is, a mi jó Istenünknek és énekeljük az Ó melódiáját: Bizalommal teljes szívvel a «szeretet énekét».

Gyermekeink számára, akiket a legméltóságosabb Oltáriszentség imádására és szeretetére akarunk nevelni, rendeljük meg az «Örökimádás» testvérlapját, a «Jézusom Örömmömet», amely most szept. 1-vel kezdett új évfolyamot. Előfizetési ára 20.000 K (szept.—júniusig bezárólag).

A lisieuxi Szent Teréz tiszteletére készítendő zászlóra beküldendő adományokat az Örökimádásban nyilvánosan nyugtázni fogjuk.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség vezérkönyvét az összes Oltáregyletek igazgató uraihoz eljuttatjuk. Kérjük alázattal, kegyeskedjenek áttanulmányozni s az Oltáregyesü-

let jövője érdekében a Gyermekszövetséget megalakítani. A vezérkönyv teljes útmutatást ad.

Eucharisztikus kongresszusok Olaszországban minden évben minden egyházmegyében vannak. Ezekről gyönyörű fényképfelvételekkel is érdekessé tett cikkben számol be a milánói «L'Aurora del Ssmo Sacramento» folyóirat. Ami vidéki katolikus napjaink programjába is föl kellene venni a szentséges körmeneten kívül egy-egy eucharisztikus *értekezletet*. Hitünknek annyira magva és éltető eleme a legméltóságosabb Oltáriszentség főnséges dogmájának megértése és praktikus megélése, hogy ha az eucharisztikus életet intenzívvé nem tesszük, hiábavaló, fundamentum nélküli építés lesz, a katolikus élet öntudatosabbá tételére irányuló minden egyéb tevékenységünk. Ha már külön, eucharisztikus kongresszusaink nincsenek egyházmegyénként, legalább a vidéki «katolikus napok» nyújtotta kedvező alkalmakat iparkodjunk felhasználni, hogy a szentségi Jézus eucharisztikus országát is terjesszük az emberek között.

A pápa ajándéka Milánónak. Őszentsége nemes gondolkozásában jellemző az a gyengédség, amelyvel Milánó iránti szeretetének ismételt tanujelét adja. XI. Pius Milánó érseke volt, mikor pápává választották. Most azzal tüntette ki Milánót, hogy az általa elsőnek szenttéavatott Kis Teréz ú. n. Gloria (amelyet szenttéavatásakor a Szent

Péterben használtak) képét a milánói bíboros-érseknek ajándékozta. Az értékes ezüst ereklyetartót a Szent ereklyéivel együtt pedig a milánói székesegyháznak juttatta. Ünnepi alkalmakkor ki lesz téve a hivek tiszteletére.

Amerikai példa. New-Yorkban május harmadik vasárnapján 4000 (négyezer) póstás jelent meg a Szent Patrik székesegyházban, hogy meghallgassa a bíboros-érsek szentmiséjét és magához vegye az angyalok kenyerét. A főpaprak több áldozópap segített a szentáldozás kiosztásában. *Legyünk okosan buzgó apostolai a szentáldozásnak és katolikus hitünk megvallásának.*

Szocialisták megtérése. A svájci egyházellenes szocialisták két képviselője, Kaelin és Burgler a St. Gallen kantonból nehéz betegségekben visszatértek az anyaszentegyházba, amelyet sok évvel ezelőtt hűtlenül elhagytak csupán szervezeti parancsra és emberi érdekből. Az «Osservatore Romano» jelentette májusban keresztény halálukat.

Apostoli buzgóság. A missziók nagy hőstétől közöli erőlelkű levelet a newyorki «Catholic News»: «Kissé jobban vagyok. A jobbábam mégis elkezdett dagadni épügy, mint a bal. Már egészen tehetetlen lettem 72 éves koromban. Visszatérhetnék Európába, de elhatároztam, hogy ittmaradok és itt halok meg ebben a szegény misszióban. Így legalább életem utolsó leheletéig szolgálhatom azzal, ami-

vel tudom.» Mekkora lelkierő van ezen sorokban. Lemond arról a vigasztalásról is ez a nagylelkű püspök, hogy szerettei között haljon meg és hazája földjében pihenessen, mert *szereti* a missziót. A levél írója Cothonay apostoli prefektus Lang Sonban (Kína).

„Véletlenül?” Londonból jelenti egy olasz újság, hogy egy képviselő, Whale György, jónak látta, kirohanni a vallásosság ellen. «Ostobaság — úgymond — a vallásosság, együnk-igyünk, mert maholnap úgyis meghalunk!» Alig végezte be a mondatot, visszaesett székére és nem mozdult meg többé. «Véletlenül» történt-e ez, vagy Isten büntetése érte utól a hetvenkedőt? Azt hisszük, józanul nem kételkedhetünk az utóbbin.

Elefántok az eucharisztikus körmeneten. Az «Eucharistie» francia folyóiratban olvassuk, hogy Kuhariban,

a kalkuttai egyházmegye egy kis városában, a múlt év októberében eucharisztikus triduum volt, amelynek méltó befejezése fényes eucharisztikus körmenet volt. Ezen a körmeneten 16 elefánt vett részt: kettő a menetet nyitotta meg (bizonyára elég széles utat nyitottak), a másik 14 pedig Mgr. Van Hoech belga jezsuitát vitte, akinek kezében volt a Legméltóságosabb Oltáriszentség. A látvány ritkasága, fenséges komolysága és nagyméretűsége igen sok pogányt vonzott s az apostoli delegátus felhasználta az alkalmat, hogy lelkükbe eljuttassa az igaz hit világosságát. Szentbeszédének hatása alatt számosan jelentkeztek a katechumenek (hitujoncok) közé.

Lisieuxi Szent Teréz elve: «A jó Isten sokkal gyengédebb irántunk, mint édesanyánk. Tudom, hogy édesanyám mindig kész megbocsájtani nekem».

Az Oltáregyesület irodájában (IX., Üllői-út 77.) kapható:

Örökimádás folyóirat előfizetése egész évre 30.000 K, egyes példány 3000 K, régi teljes évfolyam 15.000 K, régi évfolyamok egyes példánya 500 K.

Az Oltáregyesület Utmutatója 10.000 K, Vezérkönyve 10.000 K, Felvételi füzet 600 K, Felsőzadas története 40.000 K, Erme 30.000 K, Az O. E. szervezése és működése 1000 K.

K ü l ö n f é l é k : Jézus Szíve hónapja (füzve) 3500 K, Havi magány (Nádasdy) 10.000 K, Kánter Károly emlékkönyv 20.000 K, Szent Zita élete 2000 K, Szent Zita élete egyszerűbb kiadásban 1000 K, Boldog Terézia szelleme 5.50 ar. kor. 38.500 K, Az Eucharisztia zenéje 1000 K, Litánia (latin szöveggel) 500 K, Litánia Szent Józsefről 500 K, Levelezőlapok (Örökimádás-templom) 1000 K, Kánter Károly emlékképek 500 K.

Jézusom Örömom folyóirat előfizetése egész évre 20.000 K, egyes példány 2000 K, régi teljes évfolyam 10.000 K, régi évfolyam egyes példánya 500 K.

Az Eucharisztikus Gyermekszövetség érme 12.000 K, Indulója 500 K, Zászló levelezőlapja 1000 K.

Kis Örökimádás Imakönyv (Tiefenthaler) 20.000 K, Fehér Illiom 2000 K, Mi az Eucharisztikus Gyermekszövetség 200 K, Pápai áldás-levelezőlap 200 K, Levélzáróbélyeg 50 K, Örökimádás imakönyv (Varga-Walser) bőrkötés párnázott 280.000 K, félvászonnötös 98.000 K, nagybetűs 112.000 K, Menjete Józsefhez 2000 K, Szent József imakönyv 84.000 K.

Felelős szerkesztő: Dr. Mátrai Gyula. — Felelős kiadó: Dr. Mészáros János.

Stephaneum nyomda és könyvkiadó r. t. Budapest. Nyomdaigazgató: Kohl Ferenc.